

Sygn. akt: III AUa 771/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka

Sędziowie: SSA Ewa Chądryńska

SSA Anna Szczepaniak-Cicha (spr.)

Protokolant: stażysta Przemysław Trębacz

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2013 r. w Łodzi

sprawy **M. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o emeryturę,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 29 lutego 2012 r., sygn. akt: IX U 527/11;

zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że prawo do emerytury przyznaje M. B. od 1 kwietnia 2011 roku.

Sygn. akt III AUa 771/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 kwietnia 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił M. B. prawa do emerytury z uwagi na brak wymaganego stażu 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od tej decyzji M. B. wniosła o uwzględnienie do stażu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia wykonywanego w takich warunkach w Zakładach (...) w Ł. i w konsekwencji przyznanie jej prawa do spornego świadczenia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. domagał się uwzględnienia odwołania.

Wyrokiem z dnia 29 lutego 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 19 kwietnia 2011 roku i przyznał M. B. prawo do emerytury poczynając od 4 lutego 2011 roku.

Sąd Okręgowy ustalił, że M. B., urodzona w dniu (...), od 1 września 1971 roku do 30 sierpnia 1987 roku była zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładach (...) w Ł., początkowo jako uczeń, a następnie jako dziewiarz oraz pomoc w oddziale pracy chronionej.

W okresach od 11 maja 1982 roku do 10 maja 1984 roku oraz od 30 sierpnia 1984 roku do 29 sierpnia 1987 roku M. B. przebywała na urloпах wychowawczych.

Pracując w Z.P.P. (...) w Ł. wnioskodawczyni, po ukończeniu nauki w Przyzakładowej Szkole Zasadniczej, od 1 września 1974 roku rozpoczęła pracę w systemie trzymianowym na stanowisku dziewiarz szydełkarek. Na tym stanowisku pracowała stale i w pełnym wymiarze czasu pracy do 31 stycznia 1981 roku. Następnie ubezpieczona została przeniesiona na oddział pracy chronionej, w związku z zajęciem w ciąży i urodzeniem dziecka w listopadzie 1981 roku.

Na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawczyni udowodniła łącznie 27 lat, 4 miesiące i 5 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 22 lata, 5 miesięcy i 11 dni okresów składkowych oraz 4 lata, 10 miesięcy i 24 dni okresów nieskładkowych. M. B. nie należy do OFE i w dniu 31 marca 2011 roku rozwiązała stosunek pracy.

W dniu 2 lutego 2011 roku wystąpiła do ZUS o emeryturę. Organ rentowy przyjął za udowodniony staż pracy ubezpieczonej w szczególnych warunkach w wymiarze 11 lat 4 miesięcy i 1 dnia pracy, tj. cały okres zatrudnienia w (...) S.A. w W..

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd pierwszej instancji, powołując się na treść art. 184 i 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, uznał odwołanie za zasadne. W ocenie Sądu M. B. za pomocą dowodów z dokumentów i zeznań świadków wykazała, że w okresie od 1 września 1974 roku do 31 stycznia 1981 roku stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywała pracę dziewiarza szydełkarek, a zatem pracę w szczególnych warunkach ujętą w pkt 4 działu VII Wykazu "A", stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Tym samym Sąd Okręgowy uznał, że M. B. spełniła wszystkie przesłanki wymagane do przyznania prawa do emerytury gdyż, łącznie z okresem pracy w warunkach szczególnych niekwestionowanym przez organ rentowy, legitymuje się ponad 15. letnim stażem pracy w takich warunkach.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Łodzi, działając na podstawie na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał M. B. prawo do emerytury od dnia 4 lutego 2011 roku, tj. od osiągnięcia wymaganego wieku.

Wyrok ten zakwestionowany został apelacją organu rentowego w części dotyczącej daty przyznania M. B. prawa do emerytury. Apelujący ZUS zarzucił rozstrzygnięciu rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a w szczególności art. 100 ust. 1 w związku z art. 184 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS przez przyznanie wnioskodawczyni prawa do emerytury od dnia 4 lutego 2011 roku, to jest od osiągnięcia wieku emerytalnego, podczas gdy wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury od dnia 1 kwietnia 2011 roku, czyli od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i przyznanie M. B. prawa do emerytury od dnia 1 kwietnia 2011 roku.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że prawo do świadczeń przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia danego prawa. Natomiast powołany przepis art. 184 ust. 2 ustawy, jako przesłankę nabycia prawa do emerytury w warunkach szczególnych wymienia rozwiązanie stosunku pracy. W okolicznościach niniejszej sprawy bezspornym jest, że w chwili składania wniosku o świadczenie emerytalne wnioskodawczyni legitymowała się statusem pracownika, który utraciła dopiero z dniem 1 kwietnia 2011 roku. Tym samym prawo do spornego świadczenia mogła nabyć nie wcześniej jak we wskazanej wyżej dacie.

M. B. wyraziła zgodę na uwzględnienie apelacji organu rentowego.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku w części dotyczącej daty przyznania M. B. prawa do emerytury.

Rację ma apelujący podnosząc, iż zaskarżony wyrok zapadł z pogwałceniem zasady wyrażonej w art. 100 § 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.). Przepis ten stanowi, że prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. Natomiast zgodnie z treścią art. 184 ust. 2 tej ustawy (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 roku) emerytura przysługuje pod warunkiem rozwiązania stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem. M. B. bezspornie rozwiązała swój stosunek pracy z dniem 31 marca 2011 roku, toteż prawo do emerytury nabyła z dniem 1 kwietnia 2011 roku, gdyż dopiero w tym dniu spełniła ustawowe przesłanki z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Mylnie Sąd Okręgowy orzekł o przyznaniu prawa do świadczenia emerytalnego od ukończenia wymaganego wieku, tj. od 4 lutego 2011 roku, ponieważ w tym dniu wnioskodawczyni pozostawała jeszcze w stosunku pracy, a zatem wszystkie warunki do nabycia emerytury, wymagane obowiązującym wówczas prawem materialnym, nie były jeszcze spełnione.

Stwierdzając powyższe Sąd drugiej instancji zmienił zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że prawo do emerytury przyznał M. B. od dnia 1 kwietnia 2011 roku - z mocy art. 386 § 1 k.p.c.